

Kamarás Klára

Kutyául
érezem
magam

HÉTHATÁR
HÉTHATÁR

Kamarás Klára

Kutyául érzem magam

Kamarás Klára

Kutyául érzem magam

HETED HÉTHATÁR

2012.

Kamarás Klára

Kutyául érzem magam
2010-2012 között lejegyzett versek

A könyvborító Erőss Zsolt munkája

© Kamarás Klára

ISBN 978 963 89538 2 7

Köszöntő

Írtam egy verset, egy köszöntőt
vagy két hete, s mert túl korán,
hát félretettem, hogy majd akkor
küldöm, a nagy nap hajnalán.
És kicifráltam szép szavakkal,
került köréje sok virág,
és csiszolgattam bízva abban,
hogy benne égis ér a láng.

Most küldeném, de nem találom.
Az Internet tréfája ez?
Valami vírus tán megette,
vagy én vagyok kétbalkezes?
Mindegy. A szép szavak elúsztak,
a pegazus elszállt: ...agyő,
de itt maradt pár ócska strófa.
Ez is csak emlékeztető.

Brumi saga

Nagyanyám egy kis husky volt, vállalkozó kutyája.
Jól tartották. Ő volt az eb, aki vigyáz a házra.
Szép volt a ház, és nagy a kert, de nem volt kerítése,
nagyanyám lett a szerelem, s a kutyabálok szépe.
Megszületett a hat kölyök, mindegyik más apától,
így jár, kiben a szép tavasz olyan erősen lángol!
De semmi baj, a gazdinak volt számtalan barátja,
így mind a hat könnyen talált új, biztos otthonára.

Anyácskám autón érkezett, lett kutyaháza, kertje,
s mert kicsi volt, a gazduram csak Betlinek nevezte.

Itt magas volt a rács, bizony, de hát belátni rajta.
Anyácskám hangosan dalolt, hogy minden kutya hallja:
Oda is gyűlt a sok vitéz, egy egész kan dalárda
s egymással vívtak nagy csatát, anyám hívó szavára.
A szomszéd, jaj, nem tűrte ezt, nem hatott rá az ének,
fejébe vette, véget vet e hajnali zenének.

Lábujjhegyen, lopakodón éjjel kijött a gyepre
s amíg a gazda benn aludt, a lakatot leverte.
A kijárat már tárva volt, s anyám tudta mi várja.
Végre, mint egy boldog szuka loholt a kutyabálba.
Az erdőszélig meg sem állt, hol olykor bálók vannak,
és kisorsolják azt, mi jár, a legerősebb kannak.
Lettünk hatan. Három szuka nem látott napvilágot,
egy fekete zsákot kapott, s ott alszik örök álmot.

Maradtunk hárman kiskutyák anyánk édes tejére.
Minket hat hétig szoptatott, ez volt a teljes béke.
Vitéz, Bátor, a bátyjaim, nagyok voltak és szépek.
Elvitték őket nagyhamar, más házak őrzőjének.
Anyám kereste társaim, amíg csak szíve bírta,
Aztán, hallottam, valahol, egy autó eltiporta.
Én itt maradtam, mafla kan, bundás fekete árva,
de megnöttem, erős vagyok, s most vigyázok a házra.

Brumi kutyá
levelei
Prézli Alfrédhoz

Ismerkedés

Kedves Morzsa Frédi!

Ha valaki kérdi,
ki lehet e kutya,
mondd, hogy a kert ura,
Klára kedvenc ebe,
mely nem nyugszik bele,
hogy a mócsingokat
más ebe megegye.
Féltékenyen őrzöm a tálam,
alapvető erkölcsi kérdés ez nálam!
Ha nincs szó kajáról,
szívesen ugatok nagykutyák bajáról,
vagy ha érdekelnek a helybéli pletykák,
neked elmesélem,
ha találkozunk kinn, ott, azon a téren,
amely címen lakom.
Aztán jelet hagyunk egy lámpaoszlopon.
Így, ha keresnének a tüzelő szukák,
kik az ismerkedés más módjához buták,
ne töltsék az időt hasztalan szimattal,
hanem ránk leljenek, mielőtt a hajnal,
és a sintér minket észrevenne,
mikor a kocsmába betér egy felesre.
Látod, a hétvégi program nálunk tuti.
Csahosan üdvözöl új barátod:
Brumi.

Brumi és a plébános

Kedves Prézli!

Bocsáss meg nekem kedves Alfréd,
hogy egyből leFrédiztelek nemrég,
de errefelé minden kutya tudja,
sőt gazdám is és minden pereputtya,
hogy Frédi az Alfréd beceneve,
s ezért én eleve nem gondoltam arra,
hogy tán megsértelek vele.

Magyar nevet adni pedig újra divat lehet,
így kerül a levelembe Morzsa: Prézli helyett.
Amint látod kedves csahos kis barátom,
most már minden vakkantásom megvigyázom.
Megadom a módját e levélnek,
bár lenne mondanivalóm temérdek.
Jól tudom, hogy milyen sok a dolgod,
Mégvéded a házat s nem csinálsz bolondot
magadból, se másból.
Kiveszed a részed minden kutyaságból.
A környékünkön már minden kutya tudja,
hogyan menekült el a vízszámlás futva,
mikor a kiskapun óvatlan belépett...
El tudom képzelni azt a rémült képet!

Nekem nem jutott a vízszámlás bokája,
csupán a plébános elszakadt csuhája,
de nem az én bűnöm, hisz' rablónak látszott,

amikor egy asszony ablakán kimászott,
és ha már a gazda a szobában egyszer
azt ordította, hogy „Elkaplak gazember...”
én, mint kötelességtudó, igaz véreb
segíteni akartam annak, aki vénebb.
S mert magamat ilyen nagy bajba kevertem,
mostan láncra verve ülök itt a kertben.

Mindezt olvasva már beláthatod,
vendéget egyelőre nem fogadhatok.
Ártatlanul megkötve vonyítok,
de rád csak farkcsóválva gondolok!

Egy csak a reményem, nekem, ki most árva,
hogyha a levelem egy költő meglátja,
a toldalékrímeket mind megbocsájtja.

Brumi

A veszekedő asszonyokról

Kedves barátom, Prézli Frédi!

Szép, mikor egy kutya azt a kort megéri,
amit máig én, mint házőrző megéltem,
de lám, mégis hiába minden érdem,
egy kis hibáért láncra verten
három napig szomorúan hevertem.
Miért csináltak a bűneimről listát?
Megfoltozták már azt a reverendát!

De közelünkben újabb szörnyű zaj volt.
A paplak előtt három asszony gajdolt,
és azt vetették egymásnak szemére,
ki hívta meg a pátert estebédre,
és múlt vasárnap melyikükre nézett,
miközben elmondta a szentbeszédet.
Összekaptak, és egymás haját tépték,
ettől már én is dühbe jöttem végképp.
Gondoltam kifutok és rendet teszek menten,
de megláncolva, bizony nem mehettem!
Így aztán jó kutyának lettem kikiáltva,
aki nem támad, s nincs szüksége láncra.

Ez ám a furcsa láncolat,
a lánc miatt vették le láncomat!
Így lett a láncolásnak vége,
és kutyatápot is kaptam ebédre.

Most meg vagyok egy kissé keveredve,
egy hű kutyának bizony rossz a kedve,
ha nem tudhatja, mit is várnak tőle:
mint eddig mindig, legyen a rend őre,
vagy hagyja, hadd verje fejét a falba
ez a nagyszájú, bolond asszonyfalka.
Soraimat ma azzal zárom, Prézli!
Az embereket a kutya sem érti.

Vau!

Brumi nem lojális

Kedves Alfréd!

Körmölök pár sort
Mielőtt falnék.

Veled köztöködni sose volt eszemben,
de nem árt, ha tudod, hogy kivel állsz szemben.

Én bizony nem jártam kutyaiskolába,
de azért jól tudom azt, hogy mi a hála.
Gazdámot s a párját mindig is szerettem.
Ha füttyült, rohantam hozzá önfeledten.
De most mindenféle új szavakat mormol.
Nem értem mit akar. A szomszéd komondor
azt mondta, náluk már újabb módi járja.
Jó lenne bejutni egy nyelviskolába!

Tegnap, lehet, hogy már lepihent a gazdám,
hogy benn mi történik, én honnan tudhatnám?
Éjfél tájt éppen csak egy kicsit ugattam...
hát látom az ablak azonnal felpattan,
és a gazdám, hidd el, mint ki nem normális,
azt kiáltja, hogy én nem vagyok *lojális*...!
Ezt a szót én eddig, bizony nem hallottam,
de hogy nem ugatok többé, megfogadtam.
Ugatni? Morgástól is elvették kedvem,
félek, nem lesz mócsing, legfeljebb majd kedden.

A nyelviskoláról

Kedves barátom, Alfréd!

Mindenkinek lehet némi múltja.
Aszondom, ne említsük fel újra!
Hibás morrantásom régen korigálva,
mindent megtalálhatsz a levéllistádba'.
Viszont!
Tudod-e te kedves öleb, Prézli,
hogy amiket írunk, egy macska is nézi?
Érti, mit ugatok el neked!
Honnan tud egy kandúr nyelveket?
Azt hittem dobok egy hátast:
ezt úgy képezték ki,
mint három per hármast!
Vagy a „Rigó utca” talált ki egy újat:
levelező listán macskákat is oktat...?
Aki megfizeti, bármi nagy az ára,
annak „Macskanyelvét” kutyanyelvre váltja!

Üzenem a pletykás kandúrnak kereken,
ha este miatta elverik fenekem,
farkánál fogva egy vödör vízbe mártom,
hogy többé semmilyen kutyának ne ártson!
Ne nyávogja dolgainkat szerteszét,
inkább fogja meg a templom egerét.

Brumi

Csalfa macskák

Kedves Alfréd!

Persze!

Ha egy macskának van elég mersze,
hogy télvíz idején meleg kutyaházba
költözzön legbelső zsigerig átfázva,
jól jön akkor az eb bolhás, nagy bundája,
mit nyáron kicsúfolt világ hallatára!

Egyszer a barátom, máskor ellenségem,
alaposan becsap, ha nem vagyok résen.
Brumi így, Brumi úgy! – dorombol a csalfa,
de a tejet, tejfölt mind maga felfalja.
Egy cseppet se hagyna a szomjas kutyának,
körmét mereszti, fúj, úgy védi a tálat.

Bosszút állnék rajta, én se adok csontot,
de ő nem szereti azt a kemény koncot.
Mikor megkergetném, máris jön a gazda,
hízalgő cicáját ő bizony nem hagyja.
A sok álnokságnak mindig az a vége,
én kapok söprűvel az orrom hegyére.
Hogy ezt mind kibírom, nem vagyok tán mulya?

Üdvözetét küldi

Brumi, a vén kutya

A délutáni pótlék

Prézli Alfrédnak

Amíg szuflámból nem fogy ki a rím,
elmondom, hogyan telnek napjaim.

Nehéz kutyának lenni kedves Prézli!
Ki kutya nem volt, az ezt meg sem érti.
A szolgálat, az őrzés folytonos.
Míg fiatal vagy, ezzel vígan végzel,
de vén kutyának biztos, hogy csak kényszer,
hisz' szunyókálni úgyis hajlamos.

Én egész éjjel körbe-körbe járok,
figyelek, jönnek-e gonosz betyárok,
és jelentem, ha esett némi kár.
A délután jó. Alszom egy-egy órát,
úgyis azt mondják, a kutya csak lófrált,
... és *délutáni pótlék* úgyse jár.

Rövid levél ez. Ennyit mondhatok.
A többit mind megírták a lapok.

Brumi

Luca cica veszte

Barátom, Alfréd!

Elmondom neked,
mindazt, mi nyomja
kutyaszívemet.

Tudod, hogy a kutyák erkölce tiszta
(többnyire), bár néha meglehet,
találni köztünk néhány gyenge jellemet.
A macskák álnoksága köztudott.
A többségük gonosz? Nem is mondok nagyot.
Ismertem Lucát. (Sziámi cica).
Már mondhatom, béke poraira.
Ő volt a ház kedvence, és mi volt a hála?
A könyveket a polcról, sorban ledobálta.
Mondják, hogy szobatiszta volt. Nem is lopott.
Otthon. De láttam, hogy a szomszédból
fél tábla szalonnát hozott.
Azt gondolod, talán megette?
A fűre azonnal letette.
Ott hagyta kárba veszni a jó vacsorát,
mint mondják, akárcsak az eb a Sza...harát!
Ellopni azt, amit nem is szeret?
Gondoltam kleptomániás lehet.
De mit tesz Isten! Meglátta a szomszéd
a kamránál, amint kiosont onnét.
A szalonnát nem kérte vissza,
ennek pedig csak az a titka,

hogy az emberben él egy nagy utálat,
nem eszik olyant, mit megnyalt egy állat.
– Pfuj! Rajta van a Luca cica nyála!
Így lett finom a kutya vacsorája.
Ízlett bizony, különösen a bőre,
csak hát zsíros volt, és f... futottam tőle.

Azóta elmúlt már rólam ez az átok,
de neked – bocs – hasonlókat kívánok!

Luca pedig, a bűnös, lopós pára?
Másnap a szomszéd a kertben elásta.

Soraimat egy jó tanáccsal zárom:
Egy macskának se higgy soha kis barátom,
Mert szava annyit ér, mint a kutyagumi!
Csahos barátsággal üdvözöllek:

Brumi

Brumi a városrendezésről

Képzeld csak, Prézli!

A gazdám mérges. Nem értem, mi végre
kell haragudni egy-egy utcánévre?
Még szélütést kap, s az okozza vesztét,
hogy az utcánkat megint átnevezték.

Ha valaki hallgatna a kutyákra
nem írna nevet az utca sarkára...
Inkább az orrokat fejleszténék,
hogy szag után igazodjon a nép,
hisz' mi, kutyák olvasni nem tudunk,
az utcákon mégis jól elvagyunk.
Elképzelem, ha jönne üzenet,
a postás szagolná a levelet,
aztán szaladna, akár egy kutya...
Szerintem soha nem lenne hiba!

Végül, akinek legjobb a szaglása,
az a ranglétra legtetején állna.
Ez igazságos lenne, s én úgy éljek,
nem támadhatná semmiféle érdek.
Ha romlana a szaglás, öregedve
leválthatnák, hiába lenne kedve
maradni még. Bizony leváltanák
a jobb szaglású, okosabb kutyák!
Megkeveredtem, ne haragudj Prézli!
Hiszen nem is kutyákról kezdtem írni.

Irigy a gazda

Brumi kutya újabb levele

Tudod Prézli, szeretem a helyem,
de mégis van pár észrevételem.
Mintha a gazdám néha irigy lenne
az eddigi költői sikeremre.

Eldaloltam hajnalban, amit írtam,
oly dallamosan, ahogyan csak bírtam,
ő meg dühögött, fenyegetett láncsal,
na persze, a gazdámra ez is rá vall.
Pedig ő is mond verset – neki tetszik –
na de a híre ettől nem növekszik.

Nekem, ahogy csak egy kis dalba kezdtem,
a szomszéd Malvin integetett menten,
s azóta is hívogat eleget,
menjek, csináljunk apró ebeket.

Engem hívott! Nem a gazdámat!
Hát nem csoda, hogy így irigység támad.
De legyen béke s csend az udvaron,
inkább Malvint a gazdámnak hagyom!

Brumi a chipről

Nem újdonság az én hírem:
népszámlálás volt nemrégén.
Gazdámát is számba vették,
hogy mindenben kiismerjék.

Szomszéd kutyák azt ugatják,
Hogy már őket is számolják.
Nem értem az embereket.
Chipet kapunk. Az mi lehet?
Hova szúrják, farba, hátba?
Biztos nemcsak a bundánkba.
Ha fülembé, azt nem bánom.
Máshol senki ne piszkáljon!

Csíp engem már elég bolha,
nem kell chipért menni boltba,
orvoshoz, se patikába.
Úgy gondolom a chip drága.
De ha gazdámnak megéri,
nem szólhatok semmit, Frédi.
El kell túrni, amíg lehet,
bár vonyítunk majd eleget,
szót fogadunk mi az úrnak!
A kutyák mindent kibírnak.
Nem lehetünk szabad ebek.
Ha kószálunk, felismernek.

Azért van ám némi haszna:
Aki chipes, azt a sintér
eztán már nem bánthatja.

Persze, ha a sintért nézem...
Ért-e hozzá? Bizony kétlem!

Lesz, ahogy lesz, be kell látni,
velünk megtörténhet bármi!

Kutyaélet az életem,
ha vonyítok, segíts nekem!

Néha csirkenyakakról álmodom...

Nagy hírem van Prézli! Hála a keréknek,
egyszer lenn, egyszer fenn! Változik az élet.
Jövőre már jobb lesz, azt csak ki kell várni,
addig meg türelem, hisz történhet bármi.

A gazdám színhúst vett. Ette sülve, főve,
nekem egy falatkát se adott belőle.
Levesébe meg a velős csontot tette,
s megette a velőt pirítósra kenve.
Kifőtt, marhacsonttal kínált engem – mért ne? –
Azt szerette volna, hogy pitizsek érte!

Elfogadtam persze, de mikor nem látta,
kivittem a kertbe. Ott a csont elásva.
Az úr meg a párja meghízott kövérré.
A kutyahúségnek hol maradt a bére?

De fordult a kocka! Én már alig várom!
Nyugdíjba megy gazdám tavasszal, vagy nyáron.
Farhátat vesz eztán, csirkenyakat délre,
annak bőrét, csontját megkaphatom végre.
Nálam boldogabbat a világ nem láthat,
fenéig kinyalom... majd a kutyatálat.

Kutyák, cicák
és
egyebek

A költő kutyája

Kéziratot hoztam,
a gazdámtól loptam.
Csak pár csontot kérek érte,
nem hiszem, hogy többet érne...

Szőrfestés

Ki látott már ennyi dőrét?
Megfestik a kutyák szőrét.
Azt mondják, hogy ez a trendi.
A kutyáknak mindez semmi!
Ilyen kanra – ó, a buták –
nem ismernek rá a szukák.

A festéket, ha akarja,
kenje magára a gazda!

Az én kutyám

Nincs több ilyen okos állat!
Akár tudóssá is válhat.
Megtanítom mindenre,
... csak már végre
szobatiszta lehetne...

Hirdetmény

Elveszett a kedvenc ebem,
a hű Brumi. Mi lesz velem?
Aki nékem megtalálja,
övé testem minden bája...

A kutya és a postás

Nem harapok nagyot. Látod?
Csak megtépem a nadrágod.
Ha nem hozod a nyugdíjat,
miből veszünk csontot holnap?

A kutya vacsorája

Ez valami tévedés!
Fél fogamra is kevés...
Hol a combja, háta, melle?
Püspökfalatja se lenne?
A gazdám meg hízik, persze!
Alig fér már a fotelbe.

Kutyaiskola

Ide figyelj, ne oda!
Ez egy kutyaiskola.
A tanárod akárki,
parancsra fogsz ugrálni.

Álmodozik a kutya

Kapható-e jogosítvány
kutyaiskolában?
Levizsgáznék, autót vennék,
ne fázzon a lábam.

Autós kutya

Ha nekem egy autóm lenne,
a többi eb tisztelegne.
Megcsodálna Bodri, Mister.
Én lennék a főminiszter!

Csigaverseny

Három kövér csigabiga
felkészült, hogy versenyt futna.
Három centit alig mentek,
már azt mondták, megpihennek.

Macskazene

Ha egy cica muzikális,
azt kibírni nem lehet.
Elég már a macskazene!
Fogjál inkább egeret!

Színváltozás

Volt nekem egy fehér cicám,
rászokott a cigire.
A sok füsttől fekete lett
szőre, bőre, tüdeje.

A kandúr titka

Macskalányok, szép cicuskák,
édes macskaszerelem!
Meg ne tudja senki, tegnap
az orvos mit tett velem...

Macskapanasz

A gazdámnak nincs ízlése,
nem hajlik rá, hogy megértse,
milyen költői vagyok,
ha hajnalban nyávogok.

Modern macska

Megfogtam egy egeret.
Megnézheti bárki!
Nem lesz nálunk Internet,
ha meg tudom rágni!

Számítógép előtt

Te jószágos Atyaisten!
Azt se tudom, mi ez itten.
A gép rossz, vagy az én hibám?
Lefagyott a memóriám!

Öreg veréb

Hideg télben öreg veréb
havas ágon didereg.
Neki már az ifjú párja
mindhiába csicsereg!

Távfutó lett a százlábú

Annyit rohant ez a szegény pára,
hogy lekopott hetvenkilenc lába.
Ha tovább fut, nem lesz lába egy se,
lökajtással repül fel a hegyre.

A hátszló panasza

Kedves gazdám, én már unom,
hogy itt trónolsz a hátamon!
A szívem majd akkor örül,
ha majd én lehetek fölül!

Bikaviadalon

Szólt az ara: Édes kincsem,
könnyes szemmel szánlak téged,
de ha *oda* szúrt a bika,
nem leszek a feleséged.

A vidám borbélyinas

Pörgök, forgok, ollóm csattog,
nem vagyok én akárki!
Ha elvétem, a füledet
tőből fogom levágni!

A peches vízi-mentő

Ha kimentek egy csinos nőt,
kapok csókot eleget.
Anyósomat mentettem meg!
Ilyen pechem hogy lehet?

Csalódás

Csalódtam ma egy nagyot:
a szeretőm elhagyott.
Elment tőle az eszem,
bánatomban
a kaktuszt is megeszem.

Papucsban

Emancipált lett a párom,
a vacsorát én csinálom...
s hogy felfogjam az új szabályt,
sodrófával megagitált.

Közúti tábla

Új tábla a kocsmá előtt:
Hé, autósok! Vigyázat,
mert elétek egy-egy részeg
négykézláb is kimászhat!

Legénybúcsú

Legénybúcsú volt az éjjel.
Pityókósan indultam haza.
Hogy mi történt, a fene se tudja...
de akkor még volt rajtam gatyá!

A pók bosszúja

Egy pohos pók a karosszék
báránybundáján szöszmötöl.
Talán nyaral, és azt hiszi,
számára ez nyugodt öböl.
Ha ráülök mi lesz vele?
Azt hiszi tán a sors keze
hozta el végét hirtelen...
de gondolkodni képtelen.

Elhajthatom, tessék! Mehet!
Leszek most sorsod, istened?
Dehogy! Legfeljebb önmagát
dicséri: végül hogy' ver át...

Elindul, új hálóra fel!
A szoba sarka lesz a hely,
hol felépíti otthonát.
Ott csap majd ízes lakomát
a légyből, mely bár szállni kész,
de utoléri, jaj, a vész,
mint a párzó hím pókokat.
Sokáig itt egy sem mulat.

Míg sorsát így latolgam,
máris ott mászik a falon.

Ha hagyom – ó szűz Mária –
kikel egy pók-kolónia!

Agyoncsapom! Egy mozdulat...
Nyomán egy kerek folt marad.
Nem lesz sem lánya, sem fia,
de ott a folt: a bosszúja!

Sivatagban

Sivatagi róka vagyok,
nagy a fülem, nagy a bajszom,
ha majd házi kedvenc leszek,
rózsaszínű párnán alszom.

Zebra az állatkertben

Hova lett a csillogás szemedből?
Lobogó sörényed megkopott!
Rács feszül már körülöttem régen,
szabadságról álmod mind halott.

Nézlek

Folytatom kis hóbertjaim.
belesüppedve végleg
a kellemes semmittevésbe.
Tényleg!

Míg szivárványos álmaim
téged úgy megigéznek,
én álmos szemmel bámulok
és téged nézlek, nézlek...

Hunyori, a vén kéményseprő

Ki áll amott a háztetőn
a kémény oldalánál?
Körültekint a városon,
ez jobb a kormozásnál...
Hunyori bácsi most kivár,
az ellenőrzés messze jár...
lehet talán szunyálni.

Búcsú egy piástól

A mézes fürtök már a prés alatt,
és lassan rizlingködbe hull a hegy,
a ház és a zsinelytető.

A kiscserkész vigyázzban áll,
megbabonázta már a must, a gőz.
Felőlem akár tótágast is állhat,
mert nem megyek.

Előbb-utóbb fejedre hull a hó,
aztán tavasz jön, fogy a bor.
Te azt hiszed, hogy majd megújul
az új tavaszban minden szerelem.
Én nem hiszem.
Ha kérdezed, ha nem,
megmondhatom neked,
hogy ez egy végső üzenet.

Palacsintavilág

Míg a lábam lógatom,
csak azon gondolkodom,
ha a világ lapos lenne,
mint egy palacsinta,
addig mennék, addig futnék
jól az irányt tartva,
míg a szélét el nem érném,
ott leülnék és megnézném:
Meg lehet-e tölteni...?
Legyen benne valami!
Azután meg felcsavarnám
egy hatalmas táltra raknám,
s azt mondanám: Emberek,
örüljetek s egyetek!

De mivelhogy ez csak álom,
hát csak lógatom a lábom,
nem küzdök, sőt fel se állok,
Pató Pálként vegetálok.

Csöndes órán

Levél Kaskötő Istvánnak

Gondoltál arra 56-ban,
hogyan lesz kétezren túl is év?
Bíztál-e lelked mélyén abban,
hogyan eljön majd egy csendes rév?

Ki számolt akkor ennyi évvel?
Idő se volt rá, csak remény,
hogyan az ember mit, s mennyit ér el...
... de másról szól e költemény.

Hogyan becsapott a Sors? Be. Más is.
... de ég a tűz, s a láng lobog.
Kétezer-tizenegy van máris,
hát azzal legyünk boldogok,
amit megértünk, és megértél,
és mert sok másnál többet értél.

*Tisztelettel és szeretettel:
Kamarás Klára*

Búcsú, remény nélkül

Anyámat megcsókolta. Engem is.
Fején kalap, kabátján sárga csillag,
és mintha kis bőrrönd lett volna nála.
Azt hittük visszajön...
Aztán lehervadt minden hit, remény.

Anyám ajkán kihűlt a kacagás.
Én nem értettem, milyen isten az,
aki ilyen sorsokban leli kedvét...

Őszi szélben

Várnék még, de nincs kire.
Mért mentél oly messzire?
Dalom hozzád el nem ér,
csak a szél fúj. Őszi szél.

Tavasza lesz-e? Lesz-e nyár?
Szívünk mindig jobbra vár.
Most a szél hord dúlt avart.
Léptünk lassan télbe tart.

Várnék még, de hát mire?
Rekviemre? Semmire.
Mindenütt csak levelek,
S én a múltra révedek.

Anyám köténye

Emlékek között foszló kelme...
de szép is volt anyám szerelme!
Soha nem járt ő feketében,
pedig fagy fészkelte bús szívében.
Köténye tele volt virággal,
százsorszéppel és tulipánnal.
Fekete éjben virágillat,
viharfelhők közt is volt csillag,
mert bánatát szívébe zárta,
ne lássa senki, milyen árva.
Jól emlékszem, hitt benne végig,
hogy fel fog szállni, fel az égig,
s két füstös felhő fenn az égen
összefonódik újra szépen.

Gubóban

Apró, egészen apró bánatok
Sírnak szívemben, s nem kiálthatok.
Gubóban meghúzódva, mégis élek,
De élet ez, ha félek? Mindig félek.

Madárének

Mért őrzöm még e szél zilálta fészket?
Szép fiókám valahol messze jár.
Zörgő ágak közt már levél se int rám,
Csontomban érzem, véget ért a nyár.

Mi dolgom még nekem e bús világban?
Alig dobog beteg madárszívem.
Úzött a sors, s egymás húsába vájtunk,
tépett sasok, elherdált szerelem.

Mért kellek én? Tanúnak, vagy tükörnek,
mely harmincéves képet rejteget,
mert láttam még a régi boldog fészket,
mert láttam azt a büszke kezdetet?

Én láttalak egy régi, nyári fényben,
szememben égő, ifjú nap ragyog,
én láttalak tisztának, szentnek, szépnek...
Csak ez maradt: már csak tanú vagyok.

Túl a miérten

Még itt ülök, de már tudod,
hogy egyre messzebb járok,
köztünk feszül sok messzi év,
szögesdrót, fal, meg árok.

Nem fontos már a „mit, miért”
s élet vizének kútja,
nem vágyik visszatérni az,
ki átér már a „túlra”.

Lehetett volna annyi más,
de ennyi volt. Most vége.
Tudom, hogy nincs feltámadás.
Jöjjön a csend s a béke.

Távolból

Nem kérdezlek, a címemet tudod.
Ha bánatod van, úgyis megtalálász.
Ilyen távolról nem segíthetek,
nincs több erőm, csupán vigasztalás.

Néha...

Néha, mintha még most is élne,
mesélne csípős vicceket,
rá gondolok, s nem tudja senki,
magamban miért nevetek.

Ha néha fázom, bújva bújnék
telt vállához, mint kisgyerek,
ha hőség kínoz, ablakot tár
valaki. Az is ő lehet?

Néha úgy látom, ahogy ágyon
feküdt halálos betegen.
Akkor már tudtam, hogy mi vár rá,
és ő is tudta, úgy hiszem...

Néha a napok úgy rohannak,
mintha az év csak percnyi lenne,
és jaj, te élet... jaj, anyácskám,
néha már alig jutsz eszembe...

Jöttem, s vagyok

Én Pécsről jöttem, több mint ötven éve
e számomra idegen, bús vidékre,
hol eső után a főtéren is
lehúzta akkor cipőmet a sár.
Jöttem, s nem tudtam, hogy itt rám mi vár.

Öreg mamák alázattal köszöntek,
mert őseiktől annyit örökölték,
hogy így kell szólni: Kezicsókolom.
Hisz' urak jártak köztük az úton.

A köves téren most szökőkút áll.
Ünnepnapokon fényes utcabál,
tűzijáték és egy vidám tömeg
mutatja mind, mi jó,
... bár nem mindenkinek.

Az ötven év elég, hogy otthonom
legyen e város, s vannak, kik szeretnek,
mégis, mint földönfutó, vén eretnek,
úgy élek itt, ... ahol majd elfelednek.

Már nem tudok...

Már nem tudok semmit sem adni,
üres a szívem és fejem.
Elmentek mind, akik szerettek,
ki mondana mesét nekem?
A kárpótlások korát éljük,
mégis itt állok vesztesen.
Mindazért, ami volt s mi nem volt,
a kárpótlás reménytelen.
Vállamon évek. Annyi másnak
volt rosszabb sorsa, jól tudom.
Nekem legalább volt sok álmom.
Életem nincs, de álmodom.
Itt üldögélek, kinn a szél fúj
a lombok súgnak, írj! Lehet,
hogy valahol e puszta földön
hagysz majd egy porszemnyi jelet.

Hova tűntek az évek

Hova tűntek az évek?
Emlékeink, mint a hamis pénz,
semmit se érnek.

Mint a tétova árnyak,
régí ködök foszló színei,
már messze járnak.

Sok bánat, ritka öröm
összemosódott, azt se tudom,
kié örököm.

Örököm, ez a semmi:
szép szavaim, sok szívdobogás.
Már el kell menni...

Őszi paletta

Sokáig álltam kinn, a délután már
hanyatlott, mint a késő-őszi fény.
Fogyott a zöld, az óarany, az okker.
Vörös sem lesz a színek versenyén?

Egy látomás. Feltámadás, vagy emlék.
A festő, Kelle Sándor erre jár...
Ecsetjét végighúzza fenn a fákon,
s a maradék lomb krapplakk színű már.

Bolondos kamasz álmaim

Csendes téli estén megnyúlt, szürke árnyak
vetődnek a falra, s lobognak a lángok.
Arany rózselángok kacagó fényében
kuncogva, dúdolva feslenek az álmok...

Ilyenkor, feledve minden bús bilincset,
kis kanyargós ösvény, út szeretnék lenni,
hogy egy fáradt embert, csak egyetlenegy
segítsek a dombon magasabbra menni.

Máskor erdőszélen, bozótos vidéken
lennék viharedzett, zöldellő sudár fa,
de az is csak akkor, hogyha lombjaimból
egy daloló madár a felhőkig szállna.

És szeretnék magas, kék hegy csúcsa lenni,
de az is csak azért, hogy mosolygó szentek
rajtam énekeljék, égre-tárt karokkal
a magasság dalát a nagy végtelennek...

Csendes téli estén, ha jönnek az árnyak,
és a rózselángok kacagva lobognak,
így mesél a szívem. Valahol a mélyben
a fájó igazság szavai zokognak...

Hogy lehetnék hegycsúcs?
Hogy lennék sudár fa!
Hogy lennék én ösvény...
Bolond téli álmok.
Hiszen fölrepülni
még magam sem tudtam!
Hív egy hegycsúcs, érzem,
s utat nem találok.

Csobogó

Miért nem lehettem csobogó patak,
mely sziklák között is vígan halad?
Jönnének fáradt, szomjas vándorok,
és csodálnák, hogyan fecseg, csobog
a kis patak, és lám a vize tiszta!
Felfrissül minden szomjas, aki issza.
Megnyugvást hoznék, békét és vigaszt,
... bár ezerszer dalolnám ugyanazt...

Hol vagy friss patakom?

Hol vagytok üde tájak,
hol friss patak csobog,
bokrok közt tündér táncol,
vagy apró angyalok?

Most sziklás úton járok,
jelt véremmel hagyok,
keserű szavak űznek,
nincsenek víg dalok.

Hol vagytok friss patakok?

Egy novella bírálata helyett

Veres Máténak

Kedves Máté,
barátom, ifjú társam
az irodalom szikes peremén!
Mások tudnak talán tanácsot adni,
de az bizonyos, hogy nem én.

Én még novellát alig írtam,
a kritika sem kenyerem,
még verset írni sem tanultam:
csak madárdal az énekem.
Ha mégis, mégis azt szeretnéd,
hogy szóljak, csak egy gondolat:
Próbáld ki mások jó tanácsát,
de sose add fel önmagad!

Emlékül

Veres Máténak

Csengős bárány, haladj a nyájjal,
mindig együtt, s ha kell, az élen...
Vigyázz, hogy senki el ne fogjon,
hogy kóbor állat meg ne tépjen...

Csengős bárány, ne törődj mással,
csak a csengőd igaz szavával!

Búcsú egy szomorú dalnoktól

Hol az a táj, hol az a szép sziget,
mely boldog édes álomba merít?
Örök nyugalmat ott lelünk, nem itt,
hol szomjas lelkünk nem talál vizet.

Már rég meghaltak szép reményeid,
mert könny, és kétség méltatlan fogyaszt,
már nem segít a szó. Kegyes malaszt,
ha elkábít is, már nem édesít.

Ha dalod szél, és surrogó haraszt,
tört ágak reccsenése álmod,
többé nem kérem, hogy dalolj nekem.

Én várom még, hogy szebb jövőm legyen.
Míg te a halált oly repesve várod,
leszek ki voltam. Ne halljak panaszt!

Tudom

Tudom, hogy előbb kellett volna
nevetni, sírni, és dalolni,
már minden elszállt messzi múltba,
avas a kamra, s kincse talmi.

Nem is az fáj, hogy ez vagy az volt,
hanem, hogy a múlt megmeredt holt
s már nem változtat rajta semmi,
de mégse lehet elfeledni.

Majd mikor a föld lesz az ágyam,
betakar és átölel csendben,
fű nő az úton, melyen jártam,
s rozsdás kolomp dalol rekedten.

Hidegben

Játékos kedvünk néha messze száll,
de ablakunkon kopog egy madár:
– *Itt kinn hideg van, látod, éhezünk.*
Az etetőbe új magot teszünk.

A Sors, ki tudja, még mit rendel el.
Megtesszük mindazt, amit tenni kell.
Álmunkban szabad szélben repülünk...
Benn a szobában mégis jobb nekünk.

Úszom

Úszom. Felettem sanda csillagok.
Eltűnt a part, ki tudja, hol vagyok...
Van még erőm, vagy már végére jár?
Már nincs, ki hív, nincsen ki várva vár.

Pótolhatatlan

Már egyetlen sejtem sem ugyanaz,
mint amivel születtem.

Mi őrzi még a régi álmokat
öreg szívemben?

Mi őrzi még a régi dallamot
idegeim betöltve?

Mintha anyám dala hallatszana
új testet öltve.

Tovább adnám e kincset. Nem lehet,
hiszen nem énekeltem
a bölcsőtök felett,
és elveszett mindaz, mit elfeledtem.

Tavaszi álmok

Madárfütytös tavaszi erdő,
hozzám, mint álom, néha eljő
s futok, mint gyermek, dombra völgybe,
tavaszi zsongás vágya tölt be.

Aztán a reggel búja, gondja,
hogy' mozduljak, keljek fel újra?
Az álmok gyorsan messze szállnak,
a víg tavaszok másra várnak.

Le kellett volna mindent írni...
Mindegy, ki látja, nézi, érti!
Jaj, elszállt minden üzenet,
mint a tavaszi fütyjelek.

Ne várj tavaszt

Ne várd a májust,
Nem jön el soha.
Az ember mégis
olyan ostoba,

hogy jégvirágba
képzél illatot,
mit egy ősrégi
tavasz otthagzott.

Tavasz sosem volt.
fények nincsenek,
csak a vágy olvaszt
néha bús telet.

Kinek lelkében
nincs víg üzenet,
az nem érez mást,
csak örök telet.

Nehéz ez így

Én nem tudok csak magamban dalolni,
nekem fontos az, hogy megértsetek.
Nehéz ez így. Teher: átok, vagy áldás.
Vállamra rakták balga istenek.

Szeretnék madár lenni lombos ágon
és elmondani minden éneket,
ami álmatlan hajnalok szülötte,
de csacskaság, mert azt ki érti meg?

Magamban dúdolólok csak csendes órán
és le se írom, elvinné a szél,
akár a szirmot, mely nincs már a rózsán...
Hulló szírom a vers, hulló levél.

Eljött az ősz

Eljött az ősz. Kosárba szedd:
a sok gyümölcs beérett.
Elérted, mit elérhetőn
kínált e cafka élet.

Már szél süvölt, későre jár,
vadalma csüng csak ágon.
Fanyar levét élvezze más,
én jobb gyümölcsre vágyom.

Míg néhány kósza, vert madár
tengődik gyér gyümölcsön,
már hull a hó, s tán megfagyok,
de büszkeségem őrzöm...

Legyek tükör

Úgy érzem, végre megtaláltam,
amit mindig vágytam, kerestem,
hogy elmondhassam végre mindazt,
mit senki nem mondhat helyettem.

Festeni jobban fest ezernyi,
mért álljak végére a sornak?
Én egy vagyok, mint minden ember,
és elsodor a sors maholnap.

Lehet, hogy több lesz majd szavamtól,
ki elolvassa s épül abból.
Te tükörbe látsz, s ott látod magad,
ha nem is lehetsz ettől boldogabb.

Az út végén

Hunyorgó csillagok közt félve járok.
Itt tücskök ciripelnek szüntelen.
Még körbefonnak néha régi álmok,
s olyankor megkérnélek, fogd kezem,
mert néha félek... mert nincs, mit reméljek.
Lehet, hogy mindez így rendeltetett.
Az úton végigmentem és most várok
egy bölintást, egy halk üzenetet...
de feltámad a szél, és mit se súg már,
és záródnak az ajtók, ablakok...
Gyermek szeretnék lenni, hogy hihessem,
körültrepednek apró angyalok.

Bűnbánat

Féltem, de igazából sose hittem el,
hogy egyszer eljön hozzám az Idő
a bánat, a bűnbánat ideje
s ha nem szórok, az idő szór fejemre
pernyét, hamut, és mondatja velem,
hogy bűnös vagyok, bűn volt megszületnem,
bűn volt, hogy mindig jó akartam lenni,
de csak rideg kő lettem, lángoló
dacom, dühöm elszállt a semmibe,
és legnagyobb bűnöm, hogy élek,
még mindig élek, s nem tudom miért,
bűn volt megöregedni, megcsúnyulni,
pedig mindig a szépséget kerestem.
Kaparjatok a földbe, ennyi bűnre
nincs mentség, mert ez mind gyalázat.

Most forr a nyár és nyílik száz virág.
Felsír az ősz, levél zörren, meg ág,
majd hull a hó, s befed fehér lepel...
A szép tavasz ugyan kinek jön el?

Emlékezünk.
Sok könnyes gondolat
kavarog abban,
aki itt marad.

Töprengés éjszakáján

Emlékeimtől most búcsúzom el.
Fehérek, mint egy halotti lepel,
és éppoly ártatlanul ostobák,
de átfesteni őket nincs időm,
inkább pár lépést még megyek tovább...

Már nem figyellek, nem kutatlak.
A titkaid tartsd meg magadnak.
Nem látunk – s így jó – a jövőbe,
vakon megyünk tovább, előre.
Ki vállalná azt, ami rá vár,
ki lenne tudva, önként Lázár,
ha nem hinne egy másik útban,
sivatag homokjában kútban...?
Sötét éjben, ha csillag villan
máris hisszük, hogy még kiút van...
De múltam sincs, jövőm hogy lenne?
Pedig, jó lenne hinni benne.

Felhős az ég

Felhős az ég.
Virágok szórják fáradt szirmukat.
Nincs több remény,
már mindent egybemos az alkonyat.

Mondd, mit kívánsz?
Van még, amiért élni érdemes?
Az út során
megkopott minden, ami szép, nemes.

Fáradt vagyok.
Nem számít már a múlt. Jövő se kell.
Te higgy, remélj
helyettem is! Nem érdekel.

Lámpagyújtás

Az életem, mint annyi másé,
már csak „lehetett volna” téma.
Elhessentem, mert fáj, de mégis
eszembe villan néha-néha.
Csend vesz körül, de lámpagyújtás
előtt, bársony fekete árnyak
kúsznak elő, majd táncra kelnek,
s már nincs nyugalma kis szobámnak.

Csak énekeltem

Jöttem, mentem, énekeltem,
híres dalnok mégse lettem.
Forró dalom hideg szélben
életről szól. Még megérem,
megértitek emberségem.

Ennyi...

Visznek már visznek már
rózsaszín csipkében
nagyanyám horgolta
édesanyám varrta

Visznek már visznek már
csendes ringatással
bársony öleléssel
harang szava kondul

Göndör fürtjeimre
szentelt vizet szórnak
szemeim tetőzve
hamuval kenetnek

Anyám tején nőttem
anyám főztjét ettem
szerető szavában
sose kételkedtem

Visznek már visznek már
tanítók elébe
tanárok elébe
megmériük mit érek

Visznek már visznek már
hófehér ruhában
oltárnak elébe
vőlegény kedvére

Ringattam szoptattam
ápoltam neveltem
akárhogy féltettem
jaj mi lesz belőlük

Menni kell, menni kell
hajam feketéjét
téli szelek tépik
havat szórnak rája

Visznek már visznek már
örök pihenésre
ennyi csak az élet
el ne feledjétek

Még mindig
kutyául érzem magam

Hajnali blog

Nem keresem a rímes szavakat,
csak annyi kell, mi magától akad,
a sor végét cifrázni nem fogom,
inkább legyen dobpergéssel rokon,
legyen a vers dal, néha víg zene,
máskor anyák siratóéneke.

A ritmus klasszikus, vagy rap, vagy bármi más,
de dobogjon, mint száz szívdobbanás,
vagy suhogjon, mint madár ívelt szárnya,
kopogjon, mint versenylovak patája,
legyen dühöngő orkán, ...vagy bűvös szavak,
csobogjanak, mint sziklák közt patak...

Nem lehetek az álmaim adósa!

Hol ritmus nincs, az csak széttördelt próza.

Fekete vonat

Régen volt, mikor daloltuk
„Hajaj, fekete vonat”.
Most se tudjuk, hova vitted,
meddig vitted, miért vitted
szívünkől a régi, régi,
nagyon régi, boldog álmokat...

Ma már villanyvonat száguld,
de a világ úgy kitágult,
azt se tudom, hol keressem,
hogy még egyszer megöleljem
s ahogy régen, úgy szeressem
édes páromat.

Nyuggerként

A csirke farhát engem nem zavar,
mert püspökét én mindig is szerettem.
Bálás ruhára telik, s ez elég,
mert az idő már rég elmúlt felettem.
Fodrászhoz évek óta nem megyek,
hajamról régen lekopott a festék,
a kozmetikus rajtam nem keres,
de elvárom, hogy szappanra még teljék!

Ha egy-két évet így letudhatok,
míg hagynak, írok. Ó boldog napok!

Ördögszekér

(Egy barátomnak)

Ördögszekér. Mi lesz a vége?
Pihenni is kellene végre,
de csak megyünk, megtörve százszor,
álmodtunk fényes, szép hazáról,
hol minden ember *ember* lenne,
és minden gyermek boldog benne,
csak igazak, megértők élnek,
és senkit nem vezet önérdek,
ahol majd győz az ész hatalma,
s nem ágálhat nagyszájú, balga.

Elérni soha nem lehet...
Szívünkben zeng egy üzenet:
El kell érni e szép csodát:
a béke földjét, otthonát.

A béke földjét, otthonát!
Elérni ezt a szép csodát!
Elérni? Soha nem lehet,
hiába zeng az üzenet.

Ágálhat minden szájas balga,
az észnek itt nincsen hatalma.

Nem vezet más, csak az önérdek.
Az igazak, mondd, merre élnek?

Itt mindenkit a pénz vezérel,
gyermeki hitünk meddig ér el?

Álmodunk fényes szép hazáról,
és csak megyünk, megtörve százszor,
bár pihenni is kéne végre,
mert utunknak egyszer csak vége.

Porban futó ördögszekér...
Űzi a szél, hajtja a vér.

Legendák földjén

Őrizd a mesét – a legendát –
 őszi idők bús ködbe vesző seregéről!
Tábori tűznek rőt parázsánál
 jó felidézni a táltost,
s csillagközi térből fujtatva lezúgó
 hős paripák rohamát...
Pirkad a hajnal, elszállnak az isteni álmok,
fogd a lapátot és takarítsd el az ünnepi percek
 unt hamuját!
Nem jönnek az égből
megszabadító, szent seregek.
 Dolgozni neked kell!

Mákvirágok

Amit a Sors
csokorba fon
együtt virul,
együtt fakul,
s ha szirma hull,
együtt kerül
végül szemétre.

Se előre, se hátra

se előre se hátra
mindig helyeden
egyetlen út vezet
a békés vég felé
mert kiköp gyomrából a sír is
ha nyugtalan világod égre csap
ha lángra gyúlna háborgó szíved
mit a halál se olt se csillapít

csak ez hiányzott
ez a bölcs elég

gyerekként vén mindentudó
hiába voltam
(Voltam? Nem tudom)
megöregedve újra játszani
pótolni azt mi bepótolhatatlan
úgysem lehet

most úgy hiszem
hogyan előre se hátra
csak a valóság utcáján haladni
s megélni mindig annyit kellene
amennyi van amennyit juttat épp

ez a kicsorbult kerge korcs idő
se előre se vissza

most éppen az eső esik
szép csendesen hull
és az élet múlik

Más

Más? Más!
Mindig valami más,
de nincs idő.
Silány a folytatás,
hiszen mindenki kér.
És támogatás nélkül
itt már az Úr se mér
kegyelmet, bűnbocsánatot.
Régen láttam üres-kezű papot.
És mindegy, hogy nincsen miből.
Az államkassza összedől?
Jár, ami jár!
Ingyen csak Krisztus prédikál,
de a sírját őrzők már alszanak,
ha kilyukadt a nagy közös kalap.
A hívő böjtöljön! ... Ha tud!
Először jóllakik a pap.

Pesti utcán

„Itt élned s halnod” Halnod? Jön a tél.
Múlt télen 300-an haltak fagyhalált.
Most elzavarják a hajléktalant,
hogy legalább ne lássa senki. Hát,
ahogy szőnyeg alá szokták a szemetet,
úgy takarítják majd ki a pesti utcát.

„Itt élned s halnod”? Halni sem lehet
köztéren, mert olyan csúf a halál.
Hogy meg ne lásd, csak hunyd le a szemed,
jöhet a tél és majd rendet csinál.
Jövőre kevesebb gond, kevesebb segély,
a költségvetés ettől rendbe jön...

Itt halni, halni kell, de azt se nyílt színen,
még megszólnák a várost és a rendszert.
Most megyünk már a szebb jövő felé...
Az időutazás majd megvalósul,
középkor jön, királyság és király,
ki nem felelős soha, semmiért.

November végén

Idén már kétszáz,
s bizony nem dalolva,
nem lángsírba,
de fogvacogva, sírva...

... nem kell szögesdrót,
sem kapura tábla,
hogya munka
a szabadságnak ára.

Elég egy rendelet,
és meglehet,
mire a világ felneszez,
már itt a tél,
s szabaddá tesz
minden hajléktalan szegényt
a fagy, a jég.
Ebből elég!

A kukáktól is elzavarják
az éhezőt, hogy rend legyen
a közeledő ünnepen.

Ha a rend őrre áll a posztra,
majd tiszta lesz a pesti utca,

de a hóban sok apró lábnyom:
patkányok dőzsölnek kukákon...

Aludj, aludj, szép gyermekem.
Valahol csillog még a fény...?

Fenyő, karácsony... Csendesen,
jászlában hal meg a remény.

Vihar előtt

Vihar készül.
A flaszter éget.
Csak kémleljük
A messzeséget.

Felhő sehol
Csak szürke fátyol
De már kihunyt
A nyári mámor...

Zsibbadva tűr
A rémület
Mi lesz velünk,
Mi lesz veled?

Fülelve vár
Ki még remél
De már megreszket
Pár levél.

Jön a vihar
S akkor neked
Tudnod kell
Hol van a helyed!

Sérültek

Borongós őszben, fáznak a gondolatok.
Lesz-e tavasz még? Mindent ellep a sár.
Gyors a hanyatlás, én is
úgy vagyok, mint ez az ország.
Nálam a láb a hibás,
nálá talán csak a fej...

Karácsony csillaga

„Kis karácsony, nagy karácsony...”
Lesz-e cukor fenyőágon?
Telik-e majd friss kalácsra,
vagy csak kenyérdarabkára?

Hogy' néz fényes ablakokra,
s ámul, kirakaton, kincsen,
kinek anyja annyit mond csak,
édes picim, nekünk nincsen.

A szeretet ünnepére,
hogy' készüljön angyalt várva,
dideregve, fogvacogva,
ha villany, gáz el van zárva?

Segítséget ki adhatna?
Apja titkon lopni ballag,
s szégyenében felvöröslik
fejünk fölött az a csillag...

A lombok között szél zihál

a lombok között szél zihál
és tépett szárnyú angyalok
reszketve súgnak új imákat:
Törvényt Urunk, törvényt, erőt,
hogy lerázhassuk unt igánkat.

a lombok között szél zihál,
a porban rongy plakátok úsznak,
jajong már, ki tévútra tévedt,
bocsánataért esd az Úrnak:
Látod Urunk, velünk kiszúrtak.

a lombok között szél zihál,
nagy fürgeteg lehet belőle,
ma még csak halk a jaj, nyögés,
de orkán lehet már jövőre.
De mondd, kinek megy rá a bőre?

Ünnepek után

Borús az ég, kopár az utca,
a hólet a föld már beitta.
Ünnepek után üres zsebbel
kóvályog néhány sápadt ember.

Fejük felett bús fellegek.
Sorsukról mások döntenek.
Tavaszt várnak, s vágyuk csak ennyi:
Idén már meg ne fagyjon senki!

Megváltást várva

Hányan akarták már megváltani
ezt az eszeveszett világot?
Valahol mindig eltört valami,
pedig mindenki, mindig jobbra vágyott.

Vér és verejtek mind hiába folyt
és nem lett jobb, s hiába prófétáltak
önjelölt megváltók, hogy vége az igának
mindnek keze maga felé hajolt
mikor a kormány kerekét elérte.
Hogyan lehetne végre béke?

Olaj és pénz, bőség és éhhalál,
boldog rivalgás és ezernyi átok...
Szavak és szavak. Üres fecsegés,
hazug oltárok és hazug plakátok.

Utolsó percben

Plakátokon sok cifra szó kopott el.
Régmúlt cirádát fényeztél? Nehéz
belátni, hogy itt mennyi tévedés volt.
Amit aranynak hittél: sárgaréz.

A lelkesítő szavakból kibújt már
a hatalomvágy, és harácsolás.
Övék a pénz, a védelem, a törvény,
az árát mi fizetjük. Hát ki más?

Ha ártatlan vagy, mint az ifjú bárány,
egy téves bégetés is épp elég:
rád olvassák ki volt apád! Pokorni
ügyére gondolj, több is lenne még...

Vitázni, szépen kérni? Mind hiába!
Tétényi Évával mennél tovább?
Egyetlen utat hagyott meg a zsarnok:
már láthatod az „ország-kalodát”.

Tiborc panasza jusson majd eszedbe,
ha gyermeked sír, éhes, vagy beteg.
Hagyd csak sínylődni, szádat zárd szorosra!
Szólásszabadság van, de nem neked.

Vigyázz a telefonra és e-mailre,
ha félted munkád, béred, életed!
Új alkotmány van. Hurrá! Tán örülsz is
a bilincseknek? Még leverheted...

Szegény ember vacsorája

Hó végén, mikor szinte semmi,
nem csörgött egyik zsebbe' sem,
töpörtyűt ettünk vacsorára.
De jó is volt, én istenem!

A pultot nézem. Van töpörtyű!
Az ára sajnos szörnyű sok.
Kik csemegézik ezt manapság?
A krózusok... talán azok.

Lesz csirke farhát krumpli lében,
ha húsa megfő, jó puha.
A csontja lesz a Bodri étke.
(Ínyenckedik két vén kutya...)

Ártatlanok

Vágtató paripán még sosem ültek,
nem ők a szítói semmilyen tűznek,
ha hibáztak is, nincs róla bűnjel!
Mint szerény ibolya a fűben ültek.
Most hajtogatják:
Nem ők az okai ennek a bűznek!

Utolsó felvonás

Ne vess, ne vessünk, mintha ez a játék
ezer évig tarthatna, pedig tudjuk,
már minden újabb nap ajándék.
Ne gondold rá, de eljön majd a napjuk
a könnyeknek, a hörgő kábulatnak,
és nem tudunk örülni jó falatnak,
és összeszűkül torkunk, és az égre
sem tudunk nézni, mert mindennek vége.

Most csak ne vess, mintha nem lenne vége,
s tervezhetnénk még tíz, húsz, sok-sok évre.
Töltsd fel a hűtőt, a hús akciós!
Mind elfogyasztod? Nem vagy földi jós!
Azért csak halmozd, gyűjts akár a pók
a hálóban a kábult legyeket,
miket szűkös időben megehet!
Csak gyűjtsd a milliányi ötletet,
mit nem írtál le, de még majd lehet...

Ne vess, ne vessünk és titkoljuk el,
hogy nem hiszek már és te sem hiszel.
Az asztal körül ülve álmodunk,
jövőre együtt, újra itt fogunk
találkozni, s ne mondd ki te (se más),
hogy nem segít már semmi öncsalás:
Ez az utolsó felvonás!

Nehéz idők

Közös katlanban összezártan
Égni jajongni örök lázban
És nincs kiút és semmi sincsen
Mert nincsen ördög, s nincsen isten
És az idő vágtában múlik,
Az órák hangosan ketyegnek
Se szabadulni, sem maradni
Nem érdemes már. Az egeknek
Lehulló könnye sem segít meg.

Emlékeztető

Kinek apja nem azért állt a sorba,
hogy zsíros állást kapjon s érmeket,
hanem, mert hitt egy boldogabb világban,
az ne tagadja meg az éveket.

Ha édesanyja mindig hittel, bátran
vallotta magát annak, aki volt,
az ne menjen köpönyegért a boltba,
s ne forgassa, ha nincsen rajta folt.

Ki állampénzen tanult nyelveket,
s diplomáján még fénylik a keret,
tudhatja jól, hogy mindennek van ára,

és megdolgoztunk érte. Nem lehet,
hogy megfakuljon az emlékezet.
Csak tiszta vizet öntsünk a pohárba.

Valami baj van

Figyeljen ide doktor úr, ma
írjon fel új szemüveget!
Az enyémen sötéten látok
minden plakátot, szöveget.

Ne lássam, hogy az árak nőnek,
és hogy a nyugdíj kevesebb,
s talán nem mindenki gazember,
vannak még rendes emberek...

Silány a hallókészülék is.
Nekem egy olyan kellene,
ne hallatsszon át hazug szólam,
csak igazság és szép zene!

Ha megoldhatná problémámat
az lenne igazán csoda,
bár félek, akkor nem marad más,
mint egy sötét, süketszoba.

Egy zsúritag dilemmája

Ó, mennyi fájdalom, fájó magány
süt ki e verstenger folyamából!
Amatőr versek döcögnek az úton,
keresnek megnyugvást,
gyógyírt a kétség perceiben.

*Voltam. Voltam, vagyok valaki,
elhagytak, fáj, mint fenn a kereszten
annak a szelídséggel is trónra törőnek.
Talán majd lesz egyszer, ki megért,
megérti a lét, a magány fájdalmas feszülését.*

Így mennek, áradnak az úton a versek,
Gyengécskék, jobbak közt menetelnek.
Együtt tartanak bús feledésbe.

Mennyi... Megértem.
Megértem mind, aki írta.
Mindnek van sorsa, beszélni szeretne,
nincs, aki meghallgassa talán,
csak a szótlanságban oly büszke papír.

Na, de mért pont én?
Én tartsam a bárdot, amely
drákói szigorról
sújtja le azt, kinek gyenge jajában
látni az embert?

Tanács

Csalfa napfény, csalfa élet,
az igazság semmivé lett.
Nézd meg jól, hogy mi az ábra!
Amit gondolsz, ne bízd másra...

Tartalom

Köszöntő	5
Brumi saga	7
Brumi kutya levelei Prézli Alfrédhoz	9
Kutyák cicák és egyebek	27
Csendes órán	49
Még mindig kutyául érzem magam	89

Brumi kutya levelei Prézli Alfrédhoz

A délutáni pótlék	19
A nyelviskoláról	17
A veszekedő asszonyokról	14
Brumi a chipről	24
Brumi a városrendezésről	22
Brumi és a plébános	12
Brumi nem lojális	16
Csalfa macskák	18
Irigy a gazda	23
Ismerkedés	11
Luca cica veszte	20
Néha csirkenyakakról álmodom	26

Kutyák, cicák és egyébek

A hátas ló panasza	38
A kandúr titka	35
A költő kutyája	29
A kutya és a postás	31
A kutya vacsorája	31
Álmodozik a kutya	32
A peches vízi-mentő	39
A pók bosszúja	42
Autós kutya	33
A vidám borbélyinas	39
Az én kutyám	33
Bikaviadalon	38
Búcsú egy piástól	46
Csalódás	40
Csigaverseny	33
Hirdetmény	30
Hunyori a vén kéményseprő	45
Közúti tábla	41
Kutyaiskola	32
Legénybúcsú	41
Macskapanasz	35
Macskazene	34
Modern macska	36
Nézlek	45
Öreg veréb	37
Palacsintavilág	47
Papucsban	40
Sivatagban	44
Számítógép előtt	36
Színváltozás	34
Szőrfestés	29
Távfutó lett a százlábú	37
Zebra az állatkertben	44

Csendes órán

Anyám köténye	54
Az út végén	80
Bolondos kamasz álmaim	64
Búcsú remény nélkül	52
Búcsú egy szomorú dalnoktól	70
Bűnbánat	81
Csak énekeltem	85
Csobogó	66
Egy novella bírálata helyett	68
Eljött az ősz	78
Emléklül <i>Veres Máténak</i>	69
Ennyi...	86
Felhős az ég	83
Gubóban	55
Hidegben	72
Hol vagy friss patakod	67
Hova tűntek az évek	62
Jöttem s vagyok	60
Lámpagyújtás	84
Legyek tükör	79
Levél Kaskötő Istvánnak	51
Madárének	56
Már nem tudok	61
Néha	59
Nehéz ez így	77
Ne várj tavaszt	76
Őszi paletta	63
Őszi szélben	53
Pótolhatatlan	74
Tavaszi álmok	75
Távolból	58
Töprengés éjszakáján	82

Tudom	71
Túl a miérten	57
Úton	73

Még mindig kutyául érzem magam

A lombok között szél zihál	107
Ártatlanok	113
Egy zsúritag dilemmája	118
Emlékeztető	116
Fekete vonat	92
Hajnali blog	91
Karácsony csillaga	116
Legendák földjén	96
Mákvirágok	97
Más	100
Megváltást várva	109
Nehéz idők	115
November végén	112
Nyuggerként	93
Ördögszekér	94
Pesti utcán	101
Se előre se hátra	98
Sérültek	105
Szegény ember vacsorája	112
Tanács	119
Utolsó felvonás	114
Utolsó percben	110
Ünnepek után	108
Valami baj van	117
Vihar előtt	104

Kamarás Klára: Kutyául érzem magam
Kiadja a Héthatár Kiadó
Kozármisleny, Mikszáth Kálmán u. 24
Felelős kiadó: L. Csépanyi Katalin
Nyomdai munkálatok: B-Group Kft., Pellérd
Felelős vezető: Borbély Zsolt